

PICTURA CA „POEZIE DISCRETĂ A TRECUTULUI”

Structura artistică a profesorului-pictor Ofelia Huțul este, indiscutabil, una complexă; articulată pe o intensă preocupare pentru teoretizarea artei (este doctorand al Facultății de Filosofie, specializarea estetică, pregătind o teză despre *Formele cu valoare de simbol în arta modernă*), această structură se pliază, în același timp, pe o implicită reîntoarcere spre valorile tradiționale ale artei românești și europene. Trăsătura artistică definitorie – ce i-ar atesta, indiscutabil, opțiunea pentru o clasicitate încă vie, în ciuda unor previziuni pesimiste – este, cred, relevată mai mult ca oricând de expoziția *Poezia discretă a trecutului*, deschisă în amfiteatrul Liceului „Dimitrie Cantemir”, al cărei vernisaj a avut loc pe 25 octombrie 2007. Gândită ca un exercițiu necesar, eboșă pentru o expoziție viitoare (plănuită a se deschide la Sala Trianon, în februarie 2008), expoziția de față reconstituie, fidel, un profil artistic de excepție, în care se conjugă o intuiție fără greș a ceea ce este viabil în orientările artistice postmoderne, chiar în cele controversate, cu o apetență nedeținută pentru recuperarea a ceea ce este viu în fenomenul artistic deja consacrat. În plan semantic, ultima formă este doar un mijloc de a sugera încrederea artistei în valorile unui trecut care nu trebuie nici măcar revizuit, și în nici un caz negat – ceea ce se întâmplă frecvent astăzi, într-un început de secol XXI în care se revizuieste însuși conceptul de postmodernitate în artă, tendință pusă, ca întotdeauna, pe seama unei eliberări totale de sub tutela unui trecut autarhic; de aici, tentația din ce în ce mai „actuală” de a șoca, de a provoca cu bună știință sensibilitatea privitorilor considerați nu pudibonzi, ci învechiți, retrograzi etc. Asemenea îndrăzneli îi repugnă cu totul tradiționalistei Ofelia Huțul, ale cărei opere devin pledoarii implicite pe teme vechi – și, aici cel puțin, vechimea, clasicitatea e sinonimă valorii! – ca dragostea de semeni, de natura văzută, la modul romantic, ca un spațiu matrice, protector al spiritului scindat, în fine, complementară vocației de a explora universul natural, terestru, tentația permanentă a unui absolut ce dă sens plener destinului uman. În plan strict imagistic, vizual, aceste chei interpretative sînt transparente prin recurența formelor vegetale, silvestre și acvatice (a se vedea, de pildă, întreaga serie de *Naturi statice – cu bujori, tufănele, trandafiri sau floarea soarelui* – și peisajele ca *Ulița Dorobanților, Străjuind, copacul, Ger prematur, Iarnă timpurie* ori *Discretă, poezia trecutului*). Oarecum surprinzătoare apare, în acest context, tratarea originală a formelor umane

în cele trei (număr deloc întîmplător) pînze de gen ale artistei, care îi încheagă rotund portretul. Lucrările, intitulate sugestiv, ca întotdeauna, *Fecioara cu pruncul, Dincolo de lirismul propriu. Autoportret* și *Piatra filosofală*, reconstituie ipostazele definitorii ale autoarei și ale feminității prin extensie: mama, artista și femeia meditativă. Și în ele se dovedește modalitatea originală de a conjuga, fericit, pe aceeași pînză, nostalgia iubitoarei de elemente primordiale în pleneră desfășurare de forțe, de o sălbatică, dar binefăcătoare vitalitate, cu fervoarea trăirii în absolut, a chemării unei idealități care să întregască viața.

Concluzia potențială a unui privitor ce accede în universul operelor plastice ale Ofeliei Huțul: pictura nu este, în cazul ei, o aplecare conjuncturală, ci este resimțită ca o necesitate structurală, ca o explozie – terapeutică, firește – a unei realități intime unice. Unui univers interior bulversat de tragedii biografice de altfel mărturisite și prelungite în cele mai cunoscute pînze ale sale, ca *Fluxuri emoționale, Vibrațiile existenței lăuntrice* ori *Christ și noi* (moartea tatălui, lunga agonie a mamei și mai ales sinuciderea singurului frate), trebuie, nu-i așa?, să i se opună arta, funcționînd, și în cazul ei, desigur, ca un univers compensatoriu. Drama personală este sublimată în creația artistică, devenită una a luminii și a purității; lumea configurată în pînzele expuse acum este una a renașterii – și, de ce nu, una a iluminării de sine.

